

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์
เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน
The Development of Learning Activities for
Performance Skills based on Devie's Concept of
Saxophone Performance

จารุวัฒน์ สุขชา^{1*} และ สันชัย ดั่งbung²
Jaruwat sukka¹, and Sanchai Duangbung²

Received: March 5, 2024

Revised: June 26, 2024

Accepted: June 27, 2024

¹²ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹²Master of Music, College of music, Mahasarakham University

¹(E-mail: 64012081002@msu.ac.th)

*Corresponding Author

²(E-mail: sanchai.d@msu.ac.th)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E1/E2) 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน กับเกณฑ์ร้อยละ 80 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน กลุ่มตัวอย่างผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ลงสาขาวิชาดุริยางคศิลป์สากล เครื่องมือเอกแซกโซโฟน วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด จำนวน 5 คน

ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E1/E2) เท่ากับ 86.67/91.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ได้กำหนดไว้ 2) เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน คิดเป็นร้อยละ 91.00 เป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยภาพรวมพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.92$, S.D. = 0.14)

คำสำคัญ: ทักษะปฏิบัติ, แซกโซโฟน, ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

Abstract

The objectives of this research are 1) to enhance learning activities for performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance to effectively meet (E1/E2) 80/80 criteria 2) to compare performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance with the criteria of 80 percent and 3) to study students' satisfaction towards the learning activities for

performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance. The selected sample group comprises 5 junior high school students who have enrolled in a Western music course with a major for a saxophone instrument at the Roi Et College of Dramatic Arts. The research instrument used consists of 8 saxophone performance lesson plans with a cumulative duration of 16 learning hours in total.

The findings revealed that 1) the development of the learning activities for performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance to fulfill the (E1/E2) criteria achieved a score of 86.67/91.00, which was higher than the specified 80/80 criteria 2) the comparison of performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance scored at 91.00 percent, satisfying the criteria of 80 percent with statistical significance at the level of .01 and 3) the students' overall satisfaction with the learning activities for performance skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance reached the highest level of satisfaction ($\bar{X} = 4.92$, S.D. = 0.14).

Keywords: Performance Skills, Saxophone, Performance Skills based on Devi's Concept of Saxophone Performance

บทนำ

ทิศทางการจัดการศึกษาดนตรีขั้นพื้นฐานนานาชาติให้ความสำคัญกับการศึกษาที่ตอบสนองทักษะในศตวรรษที่ 21 และความเป็นโลกไร้พรมแดน โดยเฉพาะทักษะชีวิตที่มีความยืดหยุ่น รู้จักปรับตัว ริเริ่มสร้างใหม่ ใส่ใจดูแลตัวเอง

และผู้อื่น รู้จักเข้าใจสังคม เรียนรู้วัฒนธรรมที่มีความแตกต่างหลากหลาย ความเสมอภาค และการอยู่ร่วมกัน เพื่อให้มีความพร้อมในการดำรงชีวิต เตรียมเยาวชนให้เป็นพลเมืองโลก (Global citizenship) มีทักษะในการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ สามารถที่จะอยู่ที่ใดในโลกก็ได้ (วิจารณ์ พานิช, 2555) วิชาดนตรีส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออก ซึ่งวิชาอื่น ๆ ก็ทำได้เช่นกัน เช่น การให้ผู้เรียนออกมาพูดหน้าห้องในวิชาภาษาไทย หรือการนำเสนอโครงงานวิทยาศาสตร์ ในกลุ่มวิชา STEM ดังนั้นครูดนตรีจึงต้องแสวงหาคำตอบที่วิชาอื่นทำไม่ได้ เพื่อที่จะให้วิชาดนตรีนั้นยังคงยืนหยัดอยู่ในกลุ่มวิชาบังคับหรือวิชาแกนไม่เช่นนั้นวิชาดนตรีก็จะถูกบูรณาการกับกลุ่มวิชาอื่น ๆ ที่มีจุดประสงค์ปลายทางที่นักวิชาการไม่เข้าใจดนตรีเคยกระทำกับวิชาดนตรีมาแล้ว คือ การบูรณาการดนตรีร่วมกับกลุ่มสาระอื่นแล้วเรียกว่า กลุ่มวิชาพัฒนาลักษณะนิสัย กลุ่มเสริมสร้างบุคลิกภาพ ดังนั้นก่อนที่จะถูกบูรณาการ ครูดนตรีต้องทำให้ผู้เรียน ผู้ปกครอง ครูโรงเรียน ผู้บริหารมีความเข้าใจว่า ในโรงเรียนครูดนตรีสอนอะไร ถ้าทำได้อาตนาตรีกี้จะได้การยอมรับว่ามีความค่าโดยตัวดนตรีเอง และครูดนตรีก็ไม่ต้องมีความกังวลใจว่าในการปรับปรุงหลักสูตรครั้งต่อไปวิชาดนตรีศึกษา จะอยู่ในสถานะใด (ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์, 2564)

สรุปได้ว่าทิศทางการจัดการศึกษาดนตรีขั้นพื้นฐาน นานาประเทศให้ความสำคัญกับการศึกษาที่ตอบสนองทักษะในศตวรรษที่ 21 และความเป็นโลกไร้พรมแดน โดยเฉพาะทักษะการใช้ชีวิต การปรับตัว การเข้าใจสังคม การอยู่ร่วมกันบนความหลากหลาย เพื่อเตรียมความพร้อมเป็นพลเมืองโลก สามารถจะอยู่ที่ใดในโลกก็ได้ ในส่วนของวิชาดนตรีผู้สอนดนตรีต้องทำให้ผู้เรียน ผู้ปกครอง ครูโรงเรียน รวมถึงผู้บริหารมีความเข้าใจว่า ผู้สอนจะสอนอะไร และผู้สอนต้องแสวงหาคำตอบที่วิชาอื่นทำไม่ได้ ถ้าทำได้อาตนาตรีกี้ได้รับการยอมรับว่ามีความค่าโดยตัวดนตรีเอง

หลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุง

พุทธศักราช 2562) เป็นหลักสูตรเฉพาะของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็สอดคล้องกับพันธกิจของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาเฉพาะด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งมีหน้าที่หลักในการจัดการศึกษาเฉพาะด้านช่างศิลป์ นาฏดุริยางคศิลป์และคีตศิลป์ ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมตั้งแต่ระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพขั้นสูง (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม, 2562)

สรุปได้ว่าหลักสูตรนาฏดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปรับปรุง พุทธศักราช 2562) เป็นหลักสูตรเฉพาะของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาเฉพาะด้านศิลปะวัฒนธรรม ซึ่งมีหน้าที่หลักในการจัดการศึกษาเฉพาะด้านช่างศิลป์ นาฏดุริยางคศิลป์ ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมตั้งแต่ระดับพื้นฐานถึงวิชาชีพขั้นสูง

รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ Davies เดวิส (Davies, 1971) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบนี้มีทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ ระเบียบวิธีการสอน (Methodology) 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินปกติ ก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควร

ชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรจะแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนตัวย่อย ๆ และสาธิตส่วนตัวย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีครูสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไขจนผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะ ย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนั้นเรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้นทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างที่ชำนาญ

จากการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติและการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษา การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการปฏิบัติที่ดีขึ้น จากการสังเกต นักเรียนมัธยมศึกษาที่ลงรายวิชาปฏิบัติแซกโซโฟน วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด มีทักษะการปฏิบัติไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด และเมื่อจากเอกสารรายงานผลสัมฤทธิ์และเมื่อพิจารณาจากเอกสารรายงานผลสัมฤทธิ์ในปีการศึกษา 2565 ในรายวิชาปฏิบัติ เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน มีคะแนนเฉลี่ยยังไม่เป็นไปตามเกณฑ์ของสถานศึกษาที่กำหนดไว้ เพราะการปฏิบัติแซกโซโฟน มีวิธีการ เทคนิคที่หลากหลาย และยังต้องใช้ทักษะการปฏิบัติที่สัมพันธ์กัน ทำให้

ผู้เรียนเกิดความสับสนในการปฏิบัติ ผู้วิจัยมองเห็นว่า ทักษะการปฏิบัติมีแนวโน้มต่ำกว่าเกณฑ์ จนเป็นปัญหาในการศึกษาการปฏิบัติแชกโซโฟนในระดับที่สูงขึ้น ผู้วิจัยเห็นควรพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจนและเป็นขั้นตอนโดยใช้แนวคิดของเดวิสมาพัฒนาเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านทักษะและเทคนิคต่างๆ ซึ่งจะมีผลต่อผู้เรียนให้มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้น และสามารถพัฒนานำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแชกโซโฟนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E1/E2) 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแชกโซโฟน กับเกณฑ์ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแชกโซโฟน

วิธีการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแชกโซโฟน โดยมีขั้นตอนการดำเนินวิจัยดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง : ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ลงสาขาวิชาดุริยางคศิลป์สากล เครื่องมือเอกแชกโซโฟน วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด จำนวน

5 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน จำนวน 8 แผน ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 16 ชั่วโมง

2. แบบวัดทักษะปฏิบัติ เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน จำนวน 1 ชุด

3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน จำนวน 8 แผน ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 16 ชั่วโมง

1.1 ศึกษาหลักสูตร แนวคิดทฤษฎีและองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

1.2 ศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการจัดทำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

1.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาสาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและเวลาเรียนประกอบการจัดการเรียนการสอน ตามขอบข่ายเนื้อหา เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน

1.4 ศึกษาเนื้อหา ทฤษฎี หลักการ เอกสารและวิธีการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี

1.5 เขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระดนตรีสากล เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยมีองค์ประกอบได้แก่ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อแหล่งเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล และภาคผนวก ซึ่งมีจำนวน 8 แผน รวมเวลา 16 ชั่วโมง

(ในการสอน 4 ชั่วโมง/สัปดาห์ = 1สัปดาห์/2แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้)

ตารางที่ 1 รายละเอียดของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แผนที่	เนื้อหา	ชั่วโมง
1	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแซกโซโฟน	2
2	การวางมือบนแซกโซโฟนในทำนองอื่น	2
3	เทคนิคการใช้ลม	2
4	การอ่านโน้ตดนตรีสากล	2
5	เทคนิคการตัดลิ้น	2
6	ปฏิบัติไล่สเกล C Major	2
7	ปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 1-27	2
8	ปฏิบัติแซกโซโฟนตามบทเพลงในบันไดเสียง C Major ห้องที่ 28-55	2

1.6 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมในด้านจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้และการวัดผลประเมินผล ในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

ผลการศึกษา

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน เกณฑ์ 80/80 โดยใช้การวิเคราะห์ E1/E2 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน

รายการ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	E_1/E_2
ประสิทธิภาพกระบวนการ	5	30	26	1.58	86.67	86.67/91.00
ประสิทธิภาพผลลัพธ์	5	30	27.4	1.34	91.00	

จากตารางที่ 2 แสดงผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน เท่ากับ 26 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.58 คิดเป็นร้อยละ 86.67 ของคะแนนเต็ม และมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบทักษะปฏิบัติ เท่ากับ 27.4 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.34 คิดเป็นร้อยละ 91.00 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.67/91.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยใช้การวิเคราะห์ One Sample t-test ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน

ทักษะการปฏิบัติ	นักเรียน					รวม	คิดเป็นร้อยละ
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)		
1. ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น	5	4	5	5	5	24	96.00
2. การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน	5	5	5	3	5	23	92.00
3. ตำแหน่งของเมาท์พีซขณะเป่า	5	3	5	5	5	23	92.00
4. การจับเครื่องมือแซกโซโฟน	5	5	5	4	5	24	96.00
5. ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม	4	5	5	5	3	22	88.00
6. ความไพเราะของเสียงที่ออกมา	5	4	3	4	5	21	84.00
รวม	29	26	28	26	28	137	91.00

จากตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน พบว่าคะแนนของนักเรียน 5 คน ข้อที่1 ทักษะการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น มีคะแนนรวมเท่ากับ 24 คิดเป็นร้อยละ 96.00 ข้อที่2 การวางรูปปากในการเป่าแซกโซโฟน มีคะแนนรวมเท่ากับ 23 คิดเป็นร้อยละ 92.00 ข้อที่3 ตำแหน่งของเมาท์พีซขณะเป่า มีคะแนนรวมเท่ากับ 23 คิดเป็นร้อยละ 92.00 ข้อที่4 การจับเครื่องมือแซกโซโฟน มีคะแนนรวมเท่ากับ 24 คิดเป็นร้อยละ 96.00 ข้อที่5 ความถูกต้องของการปฏิบัติทักษะด้านการใช้ลม มีคะแนนรวมเท่ากับ 22 คิดเป็นร้อยละ 88.00 และข้อที่6 ความไพเราะของเสียงที่ออกมา มีคะแนนรวมเท่ากับ 21 คิดเป็นร้อยละ 84.00 รวมทั้งหมด 6 ข้อคิดเป็นร้อยละ 91.00 พบว่าคะแนนทักษะปฏิบัติเป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยการใช้การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน

ความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตให้ดู	5	0	มากที่สุด
2. ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตและผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย	5	0	มากที่สุด
3. ผู้เรียนชอบที่มีการปฏิบัติทักษะย่อย	5	0	มากที่สุด
4. ผู้เรียนชอบที่มีการแนะนำเทคนิควิธีการปฏิบัติ	4.6	0.55	มากที่สุด
5. ผู้เรียนชอบที่มีการเชื่อมโยงทักษะการปฏิบัติ	4.8	0.45	มากที่สุด
6. ผู้เรียนชอบในการฝึกปฏิบัติมีความชัดเจน	5	0	มากที่สุด
7. ผู้เรียนชอบในความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน	4.8	0.45	มากที่สุด
8. ผู้เรียนชอบพื้นที่ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน	5	0	มากที่สุด
9. กิจกรรมที่นำมาใช้มีความเหมาะสมช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ด้วยจริง	5	0	มากที่สุด
10. ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในทักษะการปฏิบัติมากยิ่งขึ้น	5	0	มากที่สุด
โดยรวม	4.92	0.14	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.92$, S.D.=0.14) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 10 ข้อ อยู่ในระดับมากที่สุด มี $\bar{X}=5$, S.D.=0 จำนวน 7 ข้อ คือ ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตให้ดู, ผู้เรียนชอบที่มีการสาธิตและผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย, ผู้เรียนชอบที่มีการปฏิบัติทักษะย่อย, ผู้เรียนชอบในการฝึกปฏิบัติมีความชัดเจน, ผู้เรียนชอบพื้นที่ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน, กิจกรรมที่นำมาใช้มีความเหมาะสมช่วยให้

เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง และทำให้ผู้เรียนเข้าใจในทักษะการปฏิบัติมากยิ่งขึ้น มี $\bar{X}=4.8$, $S.D.=0.45$ จำนวน 2 ข้อ คือ ผู้เรียนชอบที่มีการเชื่อมโยงทักษะการปฏิบัติและผู้เรียนชอบในความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน และมี $\bar{X}=4.6$, $S.D.=0.55$ จำนวน 1 ข้อ คือ ผู้เรียนชอบที่มีการแนะนำเทคนิควิธีการปฏิบัติ

ภาพที่ 1 การปฏิบัติแซกโซโฟน
ที่มา จารุวัฒน์ สุขชา (2567)

สรุปผล

สรุปได้ดังนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง การปฏิบัติแซกโซโฟนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E1/E2) เท่ากับ 86.67/91.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ได้กำหนดไว้
2. เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน คิดเป็นร้อยละ 91.00 เป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 80
3. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ

ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน โดยภาพรวมพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.92$, S.D.=0.14)

อภิปรายผล

จากการวิจัย เรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟน มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปราย ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแซกโซโฟนให้มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.67/91.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 แสดงถึงศักยภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีประสิทธิภาพและผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญและผ่านการทดลองใช้กับประชากรและกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนของการพัฒนา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดวิส 5 ขั้นคือ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกัน ตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ ได้เหมาะสมและเป็นขั้นเป็นตอน ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรม และเกิดการพัฒนาการด้านทักษะปฏิบัติได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2550) ที่กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิสที่พัฒนาขึ้น เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องการพัฒนาทักษะปฏิบัติ การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้รวดเร็วขึ้น

2. การเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติ แหกโซโฟน คิดเป็นร้อยละ 91.00 เป็นไปเกณฑ์ร้อยละ 80 การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสเป็นการฝึกทักษะให้ผู้เรียนเข้าใจง่าย เป็นลำดับขั้นตอน โดยเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ไปสู่การเชื่อมโยงทักษะสมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับ ชานนท์ จงจินากุล, สยาม จวงประโคน, ชานนท์ ดำนิท (2565) จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ กลองชุดตามแนวคิดของเดวิส รายวิชาดุริยางค์สากล 2 สำหรับนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ ผลวิจัยพบว่า ทักษะปฏิบัติกลองชุดโดยใช้ Scoring Rubric ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 98.61 ซึ่งสูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 80 และผ่านเกณฑ์ปฏิบัติ

3. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแหกโซโฟน โดยภาพรวมพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.92$, $S.D.=0.14$) แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแหกโซโฟน มีความน่าสนใจ ผู้เรียนศึกษาอย่างมีความสุขเนื่องจากได้ลงมือปฏิบัติจริง สามารถปฏิบัติกิจกรรมด้านทักษะดนตรีได้ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจและสามารถเรียนรู้

ได้อย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน สอดคล้องกับ สัญญา จำปา (2559) จากการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสากล เรื่อง แอ็กโซโฟน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการปฏิบัติแอ็กโซโฟน ระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 รายวิชาดนตรีสากล อยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับ ว่าที่ร้อยตรี อรรถวัตร ทิพย์เลิศ (2560) จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนภูมิพิชญ โดยรวมในระดับดีมาก 3.52 สอดคล้องกับ ธนภัทร พัยพกลาง (2562) จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องเป่าทองเหลืองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ผลการวิจัยพบว่า มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติเครื่องเป่าทองเหลืองโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องการปฏิบัติแอ็กโซโฟน ผู้วิจัยพบประเด็นสำคัญที่สามารถเสนอแนะเพื่อใช้ในการปรับปรุงการวิจัย ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพแต่มีข้อควรคำนึงคือ เรื่องเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอน ในบางครั้งเวลาในการจัดกิจกรรมเกินเวลาที่กำหนด ดังนั้นในการจัดกิจกรรมจึงต้องควบคุมเวลาให้เหมาะสม

1.2 ในการจัดกิจกรรม ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และกล้าแสดงความคิดเห็น แม้ความคิดเห็นนั้นจะเป็นความคิดเห็นที่ไม่ถูกต้องหรือแตกต่างกันก็ตาม เพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากที่สุดและทั่วถึงทุกคน

1.3 ควรสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ที่มุ่งสร้างคุณลักษณะในการทำงาน โดยมีการฝึกปฏิบัติให้มาก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเล่นดนตรีและสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ควรนำไปใช้จัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาดนตรีกับผู้เรียนในระดับชั้นอื่นตามที่เหมาะสม

2.2 ควรมีการวิจัยที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับวิธีการสอน หรือเทคนิคการสอนในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อทักษะการปฏิบัติทางดนตรีของผู้เรียน

บรรณานุกรม

- ชานนท์ จงจินากุล, สยาม จวงประโคน และชานนท์ คำสนธิ. (2565). การพัฒนา
กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติกลองชุดตามแนวคิดของเดวิส รายวิชา
ดุริยางคศาสตร์ 2 สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- ธนภัทร พยัปกาลง. (2562). การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องเป่าทองเหลืองของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด
ของเดวิส. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม).

- ทศนา แหมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการ
 กระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
 แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งนภา ชุมประเสริฐ และจุริศิริ ชูรักษ์. (2565). การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ
 การสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์รวมกับการใช้สื่อประสมที่มีต่อทักษะ
 ปฏิบัติทางนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1. (ครุศาสตร์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา). ครุศาสตร์สาร.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ:
 มูลนิธิสดศรีสฤษดิ์วงศ์.
- ศักดิ์ชัย หิรัญรักษ์. (2564). การรู้ในการเรียนการสอนดนตรี. วิพิธพัฒนศิลป์,
 1(1), 28–42.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม. (2562). หลักสูตรนาฏ
 ดุริยางคศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. ค้นเมื่อ 3 เมษายน 2567,
 จาก <https://www.bpi.ac.th/upload/media/2022/06/788662a17ddf2f4ae.pdf>.
- สัญญา จำปา. (2559). การพัฒนาทักษะปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสากล
 เรื่องแซกโซโฟน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
 ครุศาสตรบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).
- Devies, I. K. (1971). *Instructional Technique*. NewYork: McGraw-Hill.